

розібрати це приміщення. Земельну ділянку, на якій знаходиться церква, передати в розпорядження Харківського хіміко-механічного технікуму для його потреб». Не відома, на жаль, доля могили протоієрея М. Сокольського.

Висновки. Історія Олександро-Невської церкви – одна з багатьох сторінок історії нашого народу. Проте, вона спонукає замислитися над тим, що історія взагалі – це не ілюстрована книга, з якої можна вирвати сторінки, що не до вподоби. Руйнування пам'яток свого минулого – хибний шлях, це руйнування самих себе. В пам'ять про зруйнований Олександро-Невський храм колектив НФаУ прийняв участь у створенні нової церкви св. Валентина на території університету на вулиці Валентинівській, 4. А в холі Фармацевтичного коледжу висить велика фотографія Олександро-Невської церкви.

АНТРОПОЛОГІЯ INSTAGRAM

Синьова Т., Шкурпела О.

Науковий керівник: Артеменко Я.І.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
yaroslava23art@gmail.com

Вступ. Сьогодні ми знаходимось в особливій антропологічній ситуації. З одного боку, ми стикаємось з граничним індивідуалізмом (З. Бауман, У. Бек), з іншого, людина втрачає риси цілісної, унікальної особистості. Можливо тому спостереження за життям іншого стає компенсацією втрати самобутності. Instagram являє собою простір симулякрів – реальності, в якій об'єкти (люди, речі, події) втрачають референтний зв'язок та відсилають спостерігача до сконструйованих образів.

Мета дослідження. Дослідження орієнтовано на аналіз антропологічних аспектів Instagram як комплексного соціального, культурного, психологічного феномену.

Матеріали та методи. Було проведено структурно-функціональний та компаративний аналіз акаунтів Instagram.

Отримані результати. Створення власного акаунту в Instagram спрощує «зустріч» із Іншим, але фактично, подвоює ефект симулятивності. Створення персональної Insta-гіперреальності починається з імені. Вибравши нікнейм, ми надаємо своєму профілю симулятивний ореол: ми конструюємо власне «Я» через виокремлення або гіперболізацію певних аспектів власної ідентичності.

Наступним етапом є вибір основного фото, яке представляє профіль подібно до нікнейму. Обличчя, портрет, відбиває те, ким ми себе бачимо або

бажаємо, щоби бачили нас. Зображення знов відсилає до реальності, що фактично відсутня, і є симулякром.

Зараз на ряду з фразою «якщо тебе немає в соцмережах, тебе не існує» стає наступна: «немає фотографії – немає події». Люди так зосереджені на транслявання свого життя в гіперреальність соцмережі, бажаючи бути активними в «тому», симулятивному світі, що жертвують реальним часом та можливостями бути реальними «у цьому». Таким чином, симулякр не завжди означає «прикидатися в Instagram кимось, ким ти не є насправді». Для того, аби збагатити світ новим симулякром, достатньо просто з'явитися в гіперреальності.

Інший в Instagram – це впливова інстанція, котра гарантує що наше існування не є безслідним. Так само і ми докладємо зусилля до створення «справжнього» Іншого.

Для нас важливо, щоб образ Іншого був персоніфікований. Це пов'язано не тільки з психологією сприйняття і «закладене» в нас соціальністю, а й з фізіологією сприйняття також. В Instagram публікації з зображенням обличчя отримують на 38% більше «лайків», тому ми з легкістю помічаємо в будь-який стрічці ту частоту, з якою публікують селфі. Справа в тому, що мозок людини орієнтований на сприйняття облич. Ця особливість нашого бачення пов'язана з первинними адаптивними задачами. Ми, адаптуючись, вбудовуємося не в світ неживих об'єктів, а в світ собі подібних.

Впізнавання осіб – це процес, пов'язаний з когнітивною стороною сприйняття: мозок постійно порівнює те, що бачить, з тим, що зберігається в його довготривалій пам'яті.

Мозковою тканиною, яка активізується, коли люди бачать чиєсь обличчя, є веретеноподібна звивина (Fusiform gyrus). У психічно здорових людей нейрони, що відповідають за розпізнавання обличчя, настільки гіперактивні, що вони сигналізують про появу обличчя в багатьох ситуаціях, коли за фактом його немає.

Парейдолія (pareidolia) – це ілюзія або неправильне сприйняття, при якому неясні стимули сприймаються як щось конкретне. Візуальна парейдолія – це наочний вид парейдолії, з яким стикався кожен з нас (наприклад, дивлячись на хмари, ми можемо бачити якісь обличчя або тварин) (7). Ми поділяємо думку професора Чикагського Інституту мистецтв Джеймса Елкінса, про те, що обличчя – це силові центри (15). Вони встановлюють в потоці інформації маленькі місця сенсу серед інших менш важливих речей.

Висновки. Таким чином, антропологічний аспект реальності Instagram містить подвійний рух симулятивної репрезентації – створення власного образу

та відстежування слідів присутності Іншого. Ім'я та обличчя слугують маркуванням наших мрій, намірів, цілей, оскільки цілком є предметом вибору.

Можна зробити висновок про те, що «зчитуючи» обличчя як образ Іншого, ми прагнемо відновити втрачений зв'язок між власною реальністю і реальністю людського світу взагалі. Засвідчитись в тому, що Інший може бути присутнім як слід, аналогія або проект нашого власного існування, ми намагаємося закріпитися в мінливому просторі медіа-реальності через систему натяків, цитат, наслідувань, коментарів, смислових прив'язок.

СПЕЦИФІКА ЛОГІКИ АНТИЧНИХ СТОЇКІВ

Чуфицький Є.О.

Науковий керівник: Кулакова О.М.

Національний фармацевтичний Університет, Харків, Україна

chufitskiy2016@gmail.com

Вступ. Стоїцизм — філософська школа, що виникла за часів раннього еллінізму і зберегла вплив аж до кінця античного світу. Своє ім'я школа отримала за назвою порту Стоя Пекіле (грец. *στοά ποικίλη*), де засновник стоїцизму Зенон Китійській вперше виступив як самостійний вчитель. Стоїки вважали частинами філософії логіку, фізику і етику. Відоме їх порівняння філософії з фруктовим садом: логіка відповідає огорожі, яка його захищає, етика є деревом, що росте, а фізика — плодами. Свою систему класифікації стоїки порівнювали і з твариною, і з яйцем. Стоїцизм вплинув на подальші філософські дослідження.

Мета дослідження. Дослідити специфіку розвитку стоїцизму, як філософського вчення у часи античності, та виокремити специфічність логіки стоїків.

Матеріали та методи. Лосев А. Ф. История античной эстетики. Ранний эллинизм. М, 1979, с. 86 – 138; В. Нестеренко. Стоїцизм // Філософський енциклопедичний словник / В. І. Шинкарук (гол. редкол.) та ін. — Київ : Інститут філософії імені Григорія Сковороди НАН України : Абрис, 2002. — С. 609. — 742 с. — 1000 екз. — ББК 87я2. — ISBN 966-531-128-X; Степанова А.С. Философия Древней Стои. СПб., 1995; Frede M. Die Stoische Logik. Gött., 1974. Під час написання використано системний метод для впорядкування досліджень стоїків, структурно-функціональний для виділення специфіки специфічність логіки стоїків.